

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

2. ÅRGANG

NUMMER 16.

15. AUGUST 1930

Mine døtre fra jordens ende. (Alaska)

Diomede 9. oktober 1929. Kjære venner!

Vi skrive et lite brev igjen for isen stenger oss inne. Vi er så glad over å se andre soksens bilder i bladet, så nu sender vi også et av oss. Jeg, eller vi, kan slett ikke se noe galt i det. Vi er jo alltid glad over å få høre på hverandre og se hverandre når vi møtes. Men vi som er ute i Herrens erinde på hver vår side av kloden, har ikke anledning til å se og møtes. Det er da kjært å se bilder av hverandre. Vi har aldri hatt så megen kjærlighet og sympati for de som er ute blandt hedingene som siden vi selv kom ut. Og mon ikke det er gjensidig over hele linjen? Nu er da siste båt her. Med blandede følelser ser vi denne båt forsvinne hver host som den siste forbindelse med ytterverdenen til sist i juni eller først i juli. Det føles litt vemodig å bli avstengt fra alt kjært på jord så lenge. Men samtidig er vi glade,

for nu er de siste av folket kommet hjem og nu vil det bli ro over minnene etter sommerens villskap og adspredthet. I sommer har vi dog hatt virksomhet hele tiden, idet eskimoen Harry Soxie har vært her mens Nyseter har vært borte. Nu er da også han kommet hjem og søndags-skole, bibelklasse og møter ellers er i full gang. Må nu også Gud gripe inn og frelse mange. Bed med oss derom.

Med hjertelig hilsen
G. og Laura Nyseter.

Ovenstående brev, som er datert 9. oktober 1929, er først i disse dager kommet oss ihende. Litet anet vel søster Laura Nyseter, at hun — når dette brev kom leserne for øie — allerede skulde ha nådd endemålet for sin tro. Trofast stod hun i Meisters tjeneste til han kalte henne hjem til herligheten. — Det blev således den siste hilsen hun sendte bladets lesere.

Red.

Fra G. Nyseter.

Diomede, Nome, Alaska, 19. februar 1930.

Midt i Beringstredet mellom Amerika og Asia stikker der op av havet et par klippeøyer. Golde og forrevne er de og man kan året rundt finne sne på dem. Omgitt som de er av is størstparten av året og kun bebodd av noen lavtstående eskimoere, så er øyene av svært liten betydning og interesse utenom det kanskje, at just der imellem går dato-grensen, så det kan sies å være «de egne, hvor morgen og aften bryter frem». Salm. 65, 9.

Straks nordenfor skolehuset på den amerikanske øy er der en rygg dannet ved at det en gang i tiden har ramlet sten fra toppen av øya og like ned i havet. Denne rygg eller kam vender rett over den andre øy på Siberiasiden noen kilometer lenger vest. Om det kunde gå an å måle avstanden nøiaktig på meteren, vilde det kanskje vise sig at denne rygg ligger nærmest Asia av alt land i Amerika og den er derfor i mest bokstavelig forstand en av jordens ender.

I.

Til denne omtalte stenrygg bevegter sig et tog av eskimoere med

en hvit mann i spissen en dag i slutten av desember 1926. Solen har såvidt kommet sig op over havflaten rett i syd og kaster noen bleke, vemodsfulle stråler over Diomederne og de meget triste isørkener, men ingen synes å merke det, for de har annet å tenke på. Imellem sig bærer de en liten hvitmalt kasse; den har nok engang tjent som barneseng, men nu er føttene på den avsaget. Låket er gjenspikest, men inne i kassen sover en søt liten eskimopike sin siste søvn. På kisten er festet et lite kors, hvorpå står (i oversettelse):

Ruth Jamani Nyseter, født 6. mars 1925, død 26. desbr. 1926. — Joh. 12, 24.

Velsignet, blev hun en velsignelse.

Da toget kommer op i uren, settes kassen pent ned mellom stenene og der mures op av sten omkring. (På Diomede er det ikke tale om å grave ned de døde, da det her ikke er stort annet en sten. Etter endt forretning går man stillferdig ned til landsbyen igjen. Den hvite mann får sin hustru med og de søker op til det lille beskjedne hjem oppå bakken — det hjem som hadde blitt så usigelig tomt efterat dets lille sol-

stråle nylig hadde sluknet.

Jamani var kun 13 dager gammel da nedskriveren av dette i sin skindkofte bar henne fra den halvt underjordiske hule, hvor hun var født og la henne som en gebursdagsgave i armene på sin hustru. De to velsignet henne i Jesu navn og kalte henne Ruth, idet de adopterte henne som sitt eget barn. Avtalen med foreldrene var truffet noen dager i forveien. Hvad det var for den lille å vokse op på hermetisk melk og ellers under meget trange og vanskelige forhold, kan neppe fortelles. Det bragte megen gråt, nattevåken, ja også bønner. Imidlertid vokste den lille. Allerede 7 måneder gammel begynte hun å si: «Pappa», og før året var omme trippet de små krokete legger over gulvet, til stor fryd for de to som ofte blev kalt mamma og pappa. Forstanden vokste endog fortere enn kroppen. Tidlig begynte hun å snakke, meget av pratet dreiet sig om Jesus. De små knær dreiet sig så villig for den store barnevenn. Det lyse smil og gode humør vant alles hjerter, så hun blev hele landsbyens yndling. Store forhåpninger var knyttet til den lille av de to som hadde adoptert henne; hun skulde sikkert bli en stor hjelp i å vinde sitt eget folk for Jesus. Men håpet brast, da hun blev syk og døde efter vel en uke i en slem lungebetendelse.

Hvor savnet blev stort efter den lille elskelige sjel! Dog, hun var jo ikke tapt, men bare gjemt bort for en stund — for å fremstå fornyet på Jesu almatkorsord i opstandelsen —

II.

Det er over tre år senere. En februar dag går atter et tog av eskimoere op mot den samme stenrygg, med en bøiet hvit mann (den eneste av den hvite rase på øya) efter. Denne gang bærer de en stor kasse overtrukket med hvit seilduk. Kassen settes ned mellom stenene i nærheten av den lille. Om du kunde ha åpnet låket og betraktet hvad som var inni, så vilde du bare ha sett et meget avmagret legemet av en kvinne som nesten intet hadde spist på ti uker. Men om enn sået i vanære, det skal opstå i herlighet, ja for dette legeme har tilhørt en av de beste kvinner i hele Alaska, beste fordi hun trodde ubetinget på Jesus. Og nu har hun fullkommet løpet, bevaret troen. De siste forståelige ord hun uttalte før sjelen forlot legemet var: «Halleluja, Jesus».

Laura Nyseter, født Volden, var kjent på mange steder i Norge fra lengst oppe i Finnmark til de mer blide egne sørpå, for sine åndsfriske, varme vidnesbyrd om frelse og frihet i Jesus. Den 3. juni 1921 forlot hun Norge sammen med sin ektefelle for å dra ut til

eskimoen i Alaska med det glade budskap om frelse i Jesus alene. Første år tilbragtes i de sydligste deler av dette land og var meget opptatt med å komme inn i språket. Neste år sattes kursen lenger nord, midt op i hjertet av eskimoens land. Heller ikke der skulde det bli egentlig feste for foten. Kongens ordre gjaldt Jordens ender. 16. juli 1923 landet de to på Diomedøya. Få dager efter, da de stod på fjelltoppen og lot øiet glide over til Alaskas takkede fjellmasser og derpå over til Sibiriens grenseløse vidder, forstod de riktig tilfulle at her var i sannhet Jordens ender; og de priste Gud fra sin ophøiede stilling.

På disse 6½ år har det dog ikke vært bare jubel. I sannhet — som Herren talte om allerede i Norge — det har vært den eneste me vei. Nok av skuffelser og motstand fra en meget treg eskimostamme, som omtrent bare søkte økonomisk fordel av de fattige sendebud. Et meget barsk klima, øde og trist natur, omtrent

aldri samvær med en levende kristen gjorde det ikke nettopp behagelig for de ytre sanser. Men aldri var det tanke på å forlate sin post uten på Herrens ordre av henne som nu er hjemme hos Gud. Da det siste sommer syntes å legge sig tilrette, blev det av nedskriveren ytret at man kanskje skulde prøve å komme sig en tur hjem til Norge. Men med stor bestemthet avsto hun det:

— Om du går, så vil jeg enda bli til Herren sier fra — Sett at det kan menes døden?

— Det får ikke hjelpe, jeg står på den plass Gud har satt mig, så lenge Han vil.

Dermed blev det. Og så døde hun da på sin post 9. februar. Så hviler hun i fred ved siden av sin lille, høit elskede eskimodatter inntil Herrens ord blir fullbyrdet: «La mine sønner komme fra det fjerne og mine døtre fra jordens ende». Es. 43, 6.

G. Nyseter.

AFRIKA-BREV

Fra str. Hilma Hermansen.

På misjonsstasjonen er alle, både store og små i travel virksomhet, det skal jo snart være stevne, og det er meget som skal gjøres først. Storrensjøring og oppussing over alt, i kapellet, skolehuset og alle de andre husene på stasjonen. Noen kalkvaskes, andre skures og skrubbet, atter andre blir rengjort på den måte at de oversmøres med fersk kodyng. Skolebarna soper hele den store gårdeplassen og haven. Så er det å få stelt i stand mat og soveplass for hundreder av mennesker, tre sekker mais blir malt til mel på en liten håndkvern, de troende har gitt to kyr og to kalver som skal slaktes, så det blir også kjøtt ved siden av maisgroten. Og efter som dagene går, så er vårt rop til Herren at han må velsigne og ved sitt ord og sin And virke blandt folket.

Torsdag begynte folk å komme og på kvelden var det velkomstmøte. Fredag og lørdag holdt folk fremdeles på å komme, de kommer for det meste i flokkevis, og alle med en større eller mindre byrde på hodet bestående av deres søndagsklær, bøker og mange av dem har også sin seng med, — som består av en gressmatte. De kommer alltid syngende, det er så høitidelig å høre de kommer borte på bakkeskråningene, det minner oss om den dag, da de skal komme fra øst og vest, og samles i Guds rike. Foruten misjonærer og evangelister fra vår egen virksomhet her i Swaziland hadde vi

også besøk av to misjonærer og tre evangelister fra en annen misjon. Folket som samles talte flere hundreder, særlig på søndag da var det mellom 500 a 600 samlet. Og lovet være Gud! Det var velsignede dage, det kjentes nok litt hårdt til å begynne med. Men eftersom tiden gikk, så blev det bedre og bedre og søndag, den store dag i høitiden, var herlig. Bare sørgelig at vårt kapell er så altfor litet, det var pakket som sild i en tønne, og de som reiste sig opp for å tale, måtte være meget forsigtige så de ikke trådte på dem som satt på gulvet rundt benene deres, mange kom ikke inn av mangel på plass. Hvem vil tjene Herren med sin gave til å utvide kapellet her, så folket kan komme inn?

Søndag middag hadde vi møtete ute på gårdeplassen. Vi samlet sammen alle benker fra kapellet og skolen, satte dem i en stor firkant så der blev en stor åpen plass i midten, der inne satt så de unge, barn og hedinger på bakken. De eldre troende satt på benkene rundt om, så der var som en slags innhegning. Herren hjalp også så underbart med været, det var litt overskyet, og det var en stor hjelp. Skulde det vært bare solskinn, så vilde det blitt så ålt for varmt. På kvelden var det å være i kapellet, for da var det mørkt, og for kaldt å være ute.

Mange herlige sannheter blev fremholdt i møtene og Herren virket på hjertene så mange av de troende søkte nærmere Herren.

Forts. på 4. side.

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementspris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

M. Blom Bakke.

Hjem til Herrea.

Det er med sorg mange av hans venner har tatt del i budskapet om br. M. Blom Bakkes bortgang. Han var en av de menn som Gud fikk bruke til megen velsignelse. Mange priser Gud for hvad han fikk utrettet ved denne broder. Br. Blom Bakke var en av de første her i Norge som fulgte pastor Wettersgren, da han gikk ut av Frikirken og lot sig døpe.

I Arendal var avdøde den ledende blandt de frie v. nner, og var med i den første brytningens tid. Da veknelsen kom over landet i 1907 var br. Blom Bakke med av hele sitt hjerte og blev en skattet taler på mote og stævne.

Efter at han i 1914 flyttet til Oslo benyttet han meget av sin tid til å virke blandt de forskjellige vennegrupper der. Alltid hadde han noe godt å meddele fra Guds eget ord. Hans upartiske og bibeltro forkynnelser var alltid til velsignelse. Hans kjæreste emne var Jesu Kristi gjenkomst. Det var for ham en levende virkelighet.

Efter en lang sykdom i vinter var han nu blitt riktig kjekk igjen. Dødsbudskapet kom derfor uventet. Han rammes av hjertelammelse den 29. juli og iløpet av noen øieblkke var hans ånd hjemme hos Herren.

Som han så mange ganger har uttalt, var det bedre for ham å vandre herfra og være med Kristus.

Må Herren styrke hans familie som fremfor noen andre foretar tapet av ham. Hvor herlig for oss Guds folk, at vi har håp om å møte våre kjære igjen, der hvor ingen blir syk eller dør.

G. I.

Begravelsen fant sted lørdag 2. august under meget stor deltagelse på Vestre gravlund. Forstanderen i menigheten i Salem, fabrikkier Kirkeby, og pastor Øhrn forrettet i kapellet. Ved graven talte evangelist Hartford og pastor Barratt.

På håren blev nedlagt kranser fra Arendals kommune, fengselsmisjonen «Zoars», Den evangeliske forening, Venner i Nygaten 6, Menigheten i Pløensgt. 4, Hegdehaugens vennekrets, menigheten i Salem, Norges frie evangelisjonsmisjon og Menigheten i Betania, Arendal.

KINA-BREV

Fra str. Ida Lorentzen.

Takk for bladet som kommer regelmessig. Det er alltid gledelig å lese om nytt fra de forskjellige steder. Med annen post er det smått nu. Etter 6 år nu igjen i Kina begynner søsken og venner å bli trette. Jeg ber bestendig: Herre utta dig hvem du kan bruke i din tjeneste. Alt hører Herren til. Han har råd og vei så at løftene kan bli oppfylt og vi kan ha rikelig til all god gjerning. Priset være Jesus! Han hører bønn, frelser, løser og setter i frihet. Han renser og lutrer oss for at hans billede må skinne ut til dem som sitter i mørket, så de får se «et stort lys».

Har lenge tenkt å skrive til bladet, men tiden vil ikke strekke til. Nu har vi fått lov å komme litt avssides inntil den verste hete går over. All ære til Jesus!

Her er en kvinne som Gud har gjort særlig store ting for. Hun er derfor glad og priser Gud. «Den som meget er tilgitt elsker meget». Sjelden har vi noe møte hvor hun ikke møter op med syke og elendige sjeler som hun ønsker vil skal be for. De som ingen annen vil ha noe med å gjøre tar hun sig av.

Hun har en liten forretning, men hvis noen kommer som vil høre på henne glemmer hun sitt eget og gir dem å spise og tar dem med i vogn til stasjonen for om de muligens kunde bli frelste. Hun er i sannhet biennende for sjelens frelse. Engang kom en mann til henne og fortalte, at han vilde så gjerne reise hjem da han hadde fått brev om at hans mor var meget syk av vattersott. Men han var arbeidsløs og hadde ingen penger. Denne kvinne sa: Det skal du ikke være bedrøvet for. Vi kan be her og din mor kan bli helbredet hvor hun ligger. De bad og takket for at Gud hadde hørt. Sønnen skrev hjem at han hadde fått brevet og ikke kunde komme, men en kvinne her som tror på den levende Gud har bedt sammen med mig for dig og vi tror du er helbredet og ønsker at Gud vil sende dig hit og høre mere. Straks efter stod hans mor i den troende kvinnes hjem og fortalte hvordan sykdommen gjelkkelig hadde forlatt henne. Hun blev en tid i byen for å høre mere om denne frelser, som kan frelse til det ytterste.

Bønn forandler alle ting. Hjertelig hilsen til alle bladets lesere. Husk å be for henne og mig.

Eders i Jesus hvilende søster.

I. Lorentzen

Hvis du liker Misjons-Røsten og er blitt velsignet av beretningene fra misjonsfeltet og over hvad Gud gjør herhjemme, vil du da hjelpe til å sprede den? Da eventuelt overskudd vil tilfalle den ytre misjon (hedningemisjonen) kan du også på denne måte støtte misjonssaken.

Vi lever uten tvil i den siste tid, for Jesus kommer igjen, og det gjelder å så ved alle vanne. Forsøk om du kan skaffe oss noen abonnenter. Om noen kunde påta sig å selge losnr. vilde vi være takknemlig. Adr. bare Misjons-Røsten, boks 32, Sarpsborg.

— Men I skal få kraft.

Av evangelist A. Backe.

Men I skal få kraft, idet den Hellig And skal komme over Jeru- I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og inntil jordens end. Ap. gj. 1, 8.

I over 3 år hadde disiplene fulgt Jesus. De hadde sittet ved hans føtter og mottatt levende ord — og lærdomme av visdommen selv. De hadde sett hans mange og mangerte undergjerninger, fra dengang han gjorde vann til vin i brynuppet i Kana. (Joh. 2, 1—11.) og inntil han helbredet den tjenerens øre som var med og grep ham i Getsemane have. Luk. 22, 50—51. De var med da han bespiste de 5000 i ørkenen, ja de var selv med og delte ut maten og så at det stadig blev mere, inntil alle var blitt mettede. De var med den gang, da han bød storm og bølge og det blev blikk stille. De så ham komme vandre på sjøen, når de selv var helt utslitte, ti han kom først i siste nattevakt og da bekjente de: «Sannelig du er Guds sønn». De så ham helbrede alle slags syke. Drive ut onde ånder, de blinde fikk sitt syn, de døve hørte, de stumme talte og de døde stod op, på hans ord. Ja, alt dette var de vidner til. De fikk også selv kraft til å «helbrede syke, opvekke døde, rense spedalske og drive ut onde ånder!» Matt. 10, 8.

Det er vel ikke mange Herrens vidner idag som er så godt rustet til sin gjerning som disiplene var. Men allikevel sier Jesus at de skal bli stille i Jerusalem inntil de blir iført kraften fra det høie. Ap. gj. 1, 4, 5. Og denne mektige dáp i den Hellig And skulde instandsette dem til å besiere djævelen og hans herskare og føre de bundne ut til idel lykke.

Vi leser i Ap. gj. 2 om resultatet av deres lydighet og beden og venten på løftets oppfyllelse. Da Peter stod frem var det ikke i tilid til sig selv, slik som det før var. Mark. 14, 29—30. Heller ikke skammet han sig og ikke fryktet han mennesker. Ti forandringen var så stor at da de en tid senere blev hudstrøket fordi de ikke vilde slutte med å forkynne at Jesus var den opstandne Messias, gikk de bort fra rådet g lade over at de var akte verdige å lide for Jesu navn. Ap. gj. 5, 41. Og resultatet av forkynnelsen blev at omkring 3000 sjeler blev frelst og døpt samme dag. Ap. gj. 2, 38—41. Snart var tallet på de menn som blev frelste 7000. Jesus Kristus er igår og idag den samme, ja, til evig tid. Hebr. 13, 8.

Jesus vil også idag velsigne sitt folk på samme måte. Løftene hører også oss og våre barn til.

Når man ser ut over de skarer som vidnei om Jesus idag, både i hjemlandene og på misjonsmarkene, så merker man at denne Gudomskraft mangler i forkynnelsen. Og tegnene som skulde følge med er det lite av. Ja også hos mange av dem som har oplevet denne underbare kraftføring, merker man at kraften er tapt delvis eller helt og kjærligheten er blitt kald hos mange. Og det store menneske vil gjøre sig gjeldende. Med sine lærdomme og menneskelige begavelser og dyktighet skal det erstatte denne guddomskraft — visdom og nåde.

Resultatene blir derefter. Skulde vi ikke erkjenne Guds ord og søke inntil Gud, for å iføres denne Guds kraft?

Det er noen som mener at det bare var i evangeliets første tid at den kraft behøvedes, men nu når evangeliet har brutt sig vei, nu behøves den ikke, sier dem. Jo, visselig — den behøves nu, som aldri før. Nu i denne frafallets tid, hvor verden beredes for Antikrists komme. Nu når Kristus fornektes (frekt som aldri før) å være Guds sønn. Nu som djævelen rustet sig til sluttkampene. (Aph. 12, 12.) føre enn han skal bindes for tusen år.

Men skal vi få denne seierskraft i våre liv og virksomheter, så må vi renses fra all besmittelse på kjød og ånd. Og som disiplene samles i bønn, og be innerlig til Gud fyller oss med sin And, så vi seirer over synd, djævelen og over vårt eget jeg. Og Gud vil om han får sitt folk til å ydmuge sig, gi nåde, så alle nådegavene kommer i virksomhet i en meget større utstrekning enn de gjør idag. Og om alle Herrens vidner blir ikkledte denne kraft, så vil Gud stadfeste sitt ord med de m. d. f. g. tegn. Ja, i enhver samling (menighet) av hellige er det Guds mening at alle nådegaver skal være i virksomhet. Og Guds kjærlighet vil da atter fylle og smelte sammen Guds folk. (Rom. 5, 5 og Joh. 17, 22, 23.), så det igjen skulde sies om oss: «Se hvor de elsker hverandre.»

Må vi alle som elsker Jesus bøie oss i støv for ham og bli bedende menn og kvinner og Gud vil atter svare med ild fra himlen. Om Guds folk vekkes op og omvender sig fra alt som er syndig og selvskikt, så vil Gud sende en vekkelser som vi ikke har sett make til før.

Gud er ikke passiv i denne tid. Han vil iføre sine kraft til liv og til tjeneste og så skal vi også gå seirende igjennem den trengsel som kommer over hele jorden. App. 3, 10.

Anton Backe.

Det er saligere å gi enn å ta. De fleste mennesker føler sig mere tiltalt av utsikten til å bli velsignet enn av utsikten til å bli til velsignelse. Således er overhodet den menneskelige naturs selvskikhet, at den glede der ligger i å motta, gjør større inntrykk på menneskene enn den glede der ligger i å gi. De fleste ønsker er snarere å bli gjenstanden, omkring hvilken all nydelse og vinning samler sig, enn å være kilder fra hvilke alt godt utflyter og utspredt sig. Og denne selviske tilbøjelighet viser sig daglig i livets råveddekamp og strid. Men ingen kjenner livets høieste glæder før end han kan finne nydelse i å bidra til andres lykke. Kom hans ord ihu, som sa: «Saligere er det å gi enn å motta.» A bli velsignet er menneskelig, å meddele velsignelse er guddommelig.

Brev

fra str. Marie Paulsen kommer i neste nr. da det blev for sent å få med billedet av den lille kinesergutt.

ORD FOR DAGEN
A telle våre dager, det lærer det for at vi må få visdom i hjertet.
Salm. 90, 12

Mistornøide troende

Daptistsamfundets OLIVIERGAV: «Watcman-kammer»

«Rivs forstanderens har gynger å ou avitt, er han gammel. Rivs han er ung man, er han eriarng. Rivs han er barn, har han for mangt. Rivs han ingen nar, burde ikke noen for å vise andre et godt eksempel ved barnas opadringsynger hans kone med i korset, vil du nu gjøre sig bemerket. Og du nu ikke meo, da er han interessert i sin manns arbeid. Lær predikanten op sine prekener er de for kjæleuge; men han dem uten opskrift, nar han ickt for ytterliggaaende. Hold nan sig hjemme i sitt studium, mer omgaes han ikke nok med menighet. Viser han sig ofte blandt sine menighetsfolk, burde han være hjemme og ledere sin preken. Ser man ham i søke fattige familier, da jeg nan etter popularitet; beten nan de rike, da er han noe aristokrat. Hvad han enn gjøre, så finnes der skade som tror de er kompetente til kritisere ham og si ham hva han bør gjøre».

Her kan også foies til hvad annet blad skriver:

Der finnes altfor mange menneskeligheter som stadig er på klager over manglene i sin menighet og i sitt eget samfund mens de samtidig taler om sin standen i andre samfund som ideelle, riktig rosenrode. Si personer er selv utfreds og ukjelige, og de søker å forpise sin trang til å kritisere andre. «Lager, men legger ikke til pins for å forbedre stilling og er uovervurderer det gode i sinnes i menigheten, og ser virkelige eller bare tenkte mennesker gjennom forstorrelse. Slike mennesker gjør menighet en stor tjeneste når de forliden. Men har ikke lesere i merke til hvor snart disse mennesker blir utfreds i andre samfund menigheter som de har sttet sig til. — De finner medlemmene der ikke er lærer, men almindelige mennesker med feil og mangler. Men det er det værste for dem, er at ikke blir tatt det hensyn til å som de hadde ventet».

Leser, er du en av disse? Vend dig!

Fra Sverige

er vi blitt anmodet om å beklage at det ikke er tilfelle at Svenske Fria Missionen er opp Den består fremdeles og misjonstasjonene står skrevet i S. F. M. navn. Passivering for misjonene begjæres av konsulatet i S. F. M. s navn.

Misjonens styre er for tiden Fris. I. Claesson, J. Jonsson, Swarz og P. Jacobsen.

— Tobaksbruket i Frankrig 8 ganger større enn det var i 1850. Denne forøkelse skriver sig skilt fra kvinnenes cigarettning. Hvad slags høst tror I blir efter denne utsæd?

SPRETTE FELTER

Fra Lillesand.

Herrens tilkommelse.

Men Herrens dag skal komme som en tyv, sier Peter i sitt 2. brev 3. kap.

Disse ord av apostelen er vel verd å legge merke til. Herrens dag kommer som en tyv. Det som tyven helst er på jagt etter og vil ta, det er ganske naturlig alt det som er av verdi. Vi som er frelst i Jesus vi er isannhet det verdifulle av oss som er på jorden. Det er oss Herren en dag skal hente. Muligens det skjer ved natt eller dag — det vet ingen. Ap. gj. 1, 7.

Kjære leser, er du frelst så er du en verdifull sjel som Herren en dag vil hente. O herlige dag som demrer for mig, o herlige mål for pilgrimmens vei. Min lengsel, mitt blikk, alt mer til dig drag, du herlige Jesu Kristi dag.

S. L.

Fra Universitetsgt. 20, Oslo.

Det er nu alt lenge siden «Misjons-Røsten» lesere har sett noe fra oss inne i hovedstaden. Imidlertid kan vi si til Herrens pris at han selv står med og virker både det å ville og utrette, og da blir der fremgang. En hovedsak for enhver lokalmenighet, som er endel av universalmenigheten, Kristi legeme, er at enhver personlig kjødelig interesse, den være av maktstykke eller havestykke art, ikke gis rum til utvikling, men at all gjerning og tale virkelig gjøres i Herren og således får samvirke til menighetens oppbyggelse og Kristi are alene. Det er ham som er hodet og sitt legemes saliggjørere.

De åndelige ord: Friheten i Kristus Jesus, hvilken dyrebar makt har ikke det over våre hjerter. Når våre liv føres av ånden, da frigjøres vi, ti der hvor Herrens ånd er, der er frihet. På den annen side hender det også at endog det bevisste selv vil smykke sig med fraser om frihet, en oppblesthet, som drærer man ge og gjør ikke liten skade blandt Guds folk.

Den åndelige frihet er den som Paulus sier Kristus har frigjort oss med, og hvori vi også skal stå faste; men den er dog i og for sig ikke noe man kan fremheve til en særskilt lærdomsform, til hvilken man som en bestemt retning skulde ha enerett. Der kan ligge en fare for noe sektærisk også på dette punkt.

Men den som skuer inn i frihetens fullkomne lov og holder ved dermed, så han ikke blir en glemsom hører, men gjerningens gjører han skal være salig i sin gjerning. Jak. 1—2.

Torsdag aften hadde vi felles møte med vennene fra Soar i nr. 20. Og Herren var nær. Broder K. Grønnet som har stått hos oss nu en tid, talte hjertevarmt ut fra ordet: Kjente vi før Kristus etter kjødet: så kjenner vi ham dog nu ikke lenger så. Broder Kjellås tok sitt utgangspunkt fra Pauli ord: Ti i kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde at han for eders skyld blev fattig, da han var rik, forat I ved hans fattigdom skulde vorde rike. Ja, med hvilken liflighet klinger ikke denne sannhet for våre hjerter. Broder Hystad fra Fredrikstad som var i byen på gjennom-

reise fra Danmark, fremholdt at vi var nye skapninger i Kristus Jesus, det gamle var forbiganget. Han frembar også en hilsen til menigheten i 20 fra evangelist Harald Sørensen, som nu er tilbake i Danmark. Broder Ingvald- bane og en mengde andre brødre og søstre stadfestet og utdypet vidnesbyrdene. Tiden flyr bare så altfor hurtig under sådanne stunder.

Priluftsmøtene har samlet masser av folk og det er særlig velsignet å få de mange vantro under ordets hørelse. Samtidig er det delt ut tusenvis av traktater. Igår aftes stanset endel russiske marinesoldater op et stykke fra. For dem syntes det vist å være underlig at vi hadde anledning til å forkytte ordet ute på byens plasser uten at myndighetene grep inn. Ja, har vi igrunnen tenkt større over hvilke dyrebare anledninger vi har til å bibringe folket evangeliet under den nuværende styreform her i landet?

I Russland sitter antikrists håndgangne menn allerede i maktens sæte og arbeider med forfølgelse og terror på å skru utvikklingen tilbake til hedenskapets mørke.

Vi troende her i vårt land vil sette pris på, å gjøre bruk av alle de herlige privilegier vi ennu har.

Broderligst

Johannes Nilsen.

Fra Sarpsborg.

Ti stor inntil himmelen er din miskunnhet, og inntil skyene din trofasthet. Salm. 57, 11.

Hadde ikke Herren vært vår hjelper, da hadde det for lenge siden vært ute med oss. Men inntil nu har han hjulpet og vi kan idag prise ham for hans trofasthet og miskunnhet.

I uken som gikk har vi riktig hat en opplevelse her i Sarpsborg. Br. Otto Olsen har virket her til megen stor velsignelse. Hver aften har det store Misjonshus vært fylt av mennesker; noen har søkt Herren som sin frelser og mange av vennene kom frem til forbønn for sine sykdommer. Ja, Gud har besøkt oss herlig med et Anders vær. Vi erfarer at Herren er den samme.

Br. Olsen kommer tilbake om fjorten dager og antagelig vil han stanse her en tid. Høsten er stor også for Sarpsborgs vedkommende.

Fra Askim meldes at br. Olsen har virket der en 14 dagers tid. Lokalet har vært stappende fullt og mange har ikke kunnet komme inn.

Tre kvinner fra Skåne i Sverige hadde lest om de mange som var helbredet ved tro på Gud, og var nu kommet og deltok i møtene der. De var alle tre syke. Fru Elina Stålet, Rud II, Sødøra Sandby, var lam, fru Ingrid Waletgren, Juelsgt. 6, Landskrona, blinn, og Lilly Hansen, Knupest. 8 hadde vært døv fra 6-års alderen. De kom med hlep om helbredelse og deres tro blev ikke beskjemmet. De reiste glade og styrket hjem, prisende ham som tok alle våre sykdomme på sig.

Post til br. Olsen kan sendes under adr.: Misjonærevangelist Otto Olsen, R. E. Lie, Thv. Meyers gt. 30, Oslo.

Jesus Kristus.

Jesus, kun ditt navn jeg priser og lovsynger her på jord. Du i ånden mig bespiser ved et rikt pådekket bord.

Engang på en villsom ferden, bundet i elendighet, vandret jeg derut i verden, og jeg kjente ingen fred.

Som fortapt i syndens mørke, svinemasken var min lyst. Jeg på denne ville ørke stevnet imot helveds kyst.

Undret ifra Gud da skjedde: til mig selv jeg kom igjen. Imot faderhusets glede henad veien skred jeg frem.

Salig dag, hvem kan det sige, da til faders hus jeg kom, blev delaktig i Guds rike. I min sjel kom fredens blom.

Kan jeg noe mere savne her i faders gjestebud. Du jo selv så ømt mig favne og mig klædt i himmelsk skrud.

Rik jeg er nu i min Frelser; ti i ham Guds fylde er. A hvor stort at han mig elsker. Han har fylt min sjæls begjær.

Ingen kan det rett uttale hvilken liflighet han har. Han er skjønnere enn alle; ja, en avglans av sin far.

Siden jeg til faderhuset kom og fikk tilgivelse, jeg blev med i lovsangshuset sammen med de hellige.

Takk da kjære, dyre Frelser at du tok mig inn til dig. Jeg har lægedom og helse. Allting har du skjenket mig.

Uten dig jeg kan ei trives. Uten dig kun tomhet er. Hvilken rikdom som mig gives i min dyre Jesus kjær.

Saa ha takk da kjære Jesus at du frelste også mig. Jeg vil prise dig for evig. All min lovsang er til dig.

Ragnvald Volden.

Uvirksomhet.

Så lenge elven strømmer er den klar, men blir vannet stillestående, blir det et tilholdssted for smådyr, slam og all slags urenslighet. De nøkler man bærer i sin lomme og bruker hver dag, blir blankere, men dersom de legges tilside eller henges bort, vil de snart ruste.

A alltid være optatt med Herrens gjerning, er veien til å holde sig ren fra verdens besmittelse. «Heller slites ut, enn ruste bort.»

Det viktigste spørsmål.

— Hvor mange mennesker er det ikke som klynker og klager og undres på hvorledes de skal komme sig frem gjennom verden. Men vi kommer oss alle frem gjennom verden; ingen har noensinne hørt om noen som forblev her for alltid. Hvorledes man skal komme til himmelen er spørsmålet hvorav alt er avhengig. Dog, hvor få er det ikke som alvorlig stiller sig dette viktige spørsmål.

Høststevne i Moss

aktes avholdt lørdag 23. og søndag 24. august. Følgende emner vil bli behandlet: Menigheten i Skriftens lys, og Herrens tilkommelse. Predikende brødre og andre der ønsker å delta bedes tilskrive oss snarest.

For forsamlingen:

Jul O. Lind, Veriegt. 21. Vogum. Joh. Martinsen, Klostergt.

De små synder.

Lek ikke med de små synder. En ubetydelig sprekke kan få et skib til å synke, og av en liten gnist kan det bli en stor ildebrand. På samme måte kan en liten tillatt synd få forferdelige følger. — Skån aldri en liten synd, vis ingen barmhjertighet mot den.

Det er vel neppe noe menneke som fra først av tenkte på å bli ond. Men han begynte med en liten overtredelse, og denne førte til en annen større, til han til sist fullstendig blev ute av stand til å beherske det onde.

Det er to måter hvorpå man kan komme ned fra et tårn, den ene er å hoppe ned, den andre å benytte trappene.

Det er også to måter å nå forderelsen på. En er med åpne øine å styrte sig i den — det er få mennesker som gjør det — en annen er skritt for skritt å gå ned igjennom de små synder, og denne vei er meget almindelig.

En hedensk vismann har engang sagt: «Hvem har noensinne latt sig nøie med en eneste synd?»

Utholdenhet.

Spurgeon forteller om en fattig kone som engang fikk noe kull til foræring av en barmhjertig nabo. En liten pike kom ut med en almindelig ildskuffe og begynte å bære inn kullene på denne og la dem i en berge i kjelleren.

«Tenker du å få alle disse kullene båret inn i den lille skuffen?» spurte jeg barnet.

Den lille blev først ganske forlegen ved mitt spørsmål, men svar te meget fornuftig:

«Ja, dersom jeg arbeider lenge nok.»

«Du ydmyge arbeider», sier Spurgeon, «la din utholdende flid i å gjøre godt erstatte hvad der mangler dig på evne, og din livsgjerning skal ikke bli dårlig. Gjengtagelsen av små anstrengelser vil virke mer enn en leilighetsbruk av store talenter.»

«Den som er tro over litet, settes over mer,» sier Jesus.

Småglimt fra verden der ute.

— Der skal være 20 millioner protestantiske personer i søndags-skolen i Amerika. Men enda er der mellom 20 og 30 millioner barn og ungdom, som aldri kommer innenfor en søndagsskole eller kirke. Hva kan vi vente av den kommende generasjon?

— Metodistene har over 321 fere misjonærer i hedningeland enn de hadde for fem år siden. Kasse-mangel skal være årsak i denne sørgelige foreteelse. — Der er sikkerlig noen som bedrar Herren

Hvorledes Bibelen kom til Japan.

(Oversatt fra spansk).
Av misjonær Sigurd Grønvold.

Høststevne.

aktes avholdt i Betania, Arendal, lørdag 30., søndag 31. august og mandag 1. september. Flere predikende brødre deltar. Venner der ønsker delta bedes i god tid tilskrive
Nils Blom-Bakke, menighetsjener.

STEVNE

avholdes i Gjøvik den 24. august i Avholdslokalet kl. 11 og kl. 5 efterm. Alle venner hjertelig velkommen. Talere: Thoresen, Karlsson, Falk med flere. Askimusikken spiller og synger.

Afrika-brev.

Forts. fra 1. side. og at mange hadde blitt opmuntret og velsignet, det viste sig på søndags kveld, da var der nemlig vidnemyte. Og det var varmt, — over 40 stykker stod op og vidnet om sin glede i Herren, ofte stod de op tre og fire stykker av gangen. Søndag middag var det en ung kjekk mann som stod op og bekjente at han vilde gi sig til Gud. Priset være Herren for denne sjel!

Men, å, hvor vi ønsket det hadde vært mange som hadde tatt beslutningen om å følge Jesus. Dog: Pris skje Gud! Hans ord blev sådd ut, det er levende, det skal spire og bære frukt.

Mandag morgen var det siste møte og da fløt velsignelsens strømmer og vi sa: — A, om vi kunde fortsatt, men da var det å skilles, og for den enkelte å vende tilbake til sine forskjellige steder og hjem.

Under møtene var det også godt å se hvordan de som kokte og arbeidet gjorde det med glede. Tidlig i morgen jeg var stått op, gikk jeg med dem som kotte. Det var enda aldeles mørkt, stjerneklart og kaldt. Ute på bakken hadde de et stort bål og en hel masse gryter og lerkrukker med kokende maisgrøt og rundt om stod pikene og rørte i gryten, som nu på det nærmeste var ferdig for frokost. Klokken var da ikke mer enn fem. Jeg måtte gå inn og takke Herren fordi pikene på denne måte fikk tjene Herren med villige hjerter.

Lovet være Gud for velsignelse og nådestømme fra helvighedsdommen. Men, å, hvor vi lengtes etter mere, ja mere.

Loft Afrika på bønnens armer, at store seire må vindes for Herrens sak. Og vil I særlig befor de innfødte evangelister, der er til stor hjelp i arbeidet. Vi kan ikke undvære dem. Bed at Herren legger tilrette med underhold for dem. Nu siste kvartal som gikk, var det ikke noe underhold for de fleste av våre evangelister. Kanskje noen som leser disse ord kunde ha hjerte og anledning til å underholde noen innfødte evangelist i Swasiland? Kanskje du selv så manglen en gang har lengtet etter å få gå ut på misjonsmarken, men veien var ikke åpen. — Hvad nu — om du kunde ha en innfødte evangelist som stedfortreder her, en du kunde hjelpe med bønnen

Det er nu flere århundreder siden, at noen katolske misjonærer steg iland i Japan, men i året 1637 blev der igangsatt en forfølgelse mot dem, så sterk at de blev alle uttrydte.

Siden da har døden vært straffen for alle fremmede der vovet å komme inn i landet. Endog så sent som i året 1868 kunde man lese følgende skrift der var opstaaet ved alle japanske havne: «Så lenge solen varmer jorden må ingen kristen vove å komme til Japan. Og alle skal vite at selv om vi var selve kongen av Spania eller de krisines gud, der overtreder dette forbud, må han betale det med sitt hode».

Det er en bemerkelsesverdig historie som beretter hvordan den første bibel kom til Japan. Det var i året 1854 at et engelsk krigsskip befant sig ved Nagasakibukten. En dag hendte det at en kadet ombord tok op sitt nystestamente av lommen og begynte å lese det mens han stod båret over skibets reuing. Mens han et øieblikk speidete mot land falt testamentet ut av hans hånd og ned i havet og sank i det dype vann og kadetten så den ikke mer.

Samme aften drog en fisker ut fra en liten by der ved kysten, og satte ut sine garn i bukten. Om morgenen da han skulde trekke inn garnene blev han ikke litt overrasket over å finne en liten bok blandt fiskene han hadde i garnet, og den var trykt på et språk som for ham var ukjent. Hans nysgjerrighet våknet og da han kom iland bragte han boken til kommandanten av Nagasaki.

Denne blev meget interessert i boken. Og da han hadde tørret bladene vilde han til å lese den, men fant at den var trykt på et språk som han ikke forstod, og tross alle anstrengelser var det umulig å få rede på hvad boken inneholdt. Tilslutt gav han den til en kineser. Der forstod litt engelsk, og kommandanten sa: Vil du være så vennlig å fortelle hvad slags bok dette er.

Kineseren leste litt og utbrøt: «Dette er jo de kristnes hellige bok, den har også blitt oversatt til mitt språk».

Denne vakte ennå mere kommandantens interesse, og han fikk kineseren til å reise til Changhai for å søke et eksemplar trykt på kinesisk. Når han mottok boken fant han at den ikke var så vanskelig å lese, hans broder leste den også, og ennå en av hans

og midler, og på den måte kunde du få arbeide for Herren både i Afrika og Norge samtidig. Skulde noen ønske nærmere oplysninger om de innfødte evangelister og deres lønn, da kan disse fåes ved at I henvender eder til oss her på stasjonen.

Mere i brann for Jesus, mere i brann for hans store sak på jord. — Høstens tid er kort.

New Haven, M. S. P. O. Hlaticuen, Swaziland, South Afrika, den 7.—7.—1930.

Eders i Jesus forbundne
Hilma Hermansen.

slektninger og mens de leste den gjennemtrengte sannheten deres hjerter som en ild, og de blev overbevist om at dette var det evige livets ord.

Disse tre menn var av den høieste klasse i Japan, og de fortalte også andre om den skatt de hadde funnet, og da endelig misjonærene oppnådde å komme inn i landet fant de i Nagasaki en liten gruppe av menn og kvinner der av hjertet var kristne, skjønt de aldri var blitt mottatt i noen forsamling.

Siden da har der blitt store forandringer, hele Bibelen har blitt oversatt til japansk. Bibelselskapet har ansatt 25 menn der reiser rundt i landet og selger Bibelen, og salget opnår ialmindelighet ca. 150,000 eksemplarer hvert år, dessuten selges der fra selskapets lager hvert år mer enn 60,000 eksemplarer.

Kadetten tenkte nok ikke at der vilde bli et slikt resultat av at han mistet sitt nystamente i havet ved Nagasakibukten.

Når jeg leste ovenstående i bladet «La Luz Apostolica» (Det Apostoliske lys) fikk jeg lyst til å oversette det og sende det til «Misjons-Røsten». Synes det er herlig å lese om hvordan Guds ord har gått utvandre frem i verden tross motstand fra mange hold. Og vi erindrer også Jesu ord når han sier, at «himmel og jord skal forgå, men mitt ord skal ingenlunde forgå.» Ja «Guds ord i vår bibel består som klippen i brusende hav.»

Hilsen til alle de hellige med Peters første brev 1. kap. 25. v.

Lier den 4.—8.—1930.

Sigurd Grønvold.

For de unge kvinner.

En fremragende engelsk prest uttalte i en prediken følgende:

«En munter, klaroiet frisk og fornøiet pike, som kan stoppe strømper, lappe tøy, sy sin egen kjole, passe gryter og pander, gi grisen mat, melke kuene og gi sine usikkelige brodere en fortjent tuktelse, og som allikevel opfører sig godt i selskap — det er en pike som enhver klok og hederlig mann må anse det for en lykke å få til hustru. Men den sladreaktige, kokette, dovne, affekterte, pianopinende, romanslukende, elegante og moderne unge pike, som man altfor ofte ser, er ikke mer tsjikkelig for ekteskapet enn en nyfjæret unghone til å ta sig av en familie på 20 kyllinger. Saken er den, mine unge damer, at I behøver mer frihet og mindre bekvemhet, mer ophold i kjøkkene og mindre visitsladder, mer legemsbevegelse og mindre sofa-ligging, mer matlagning og mindre pianoklimpring, mer åpenhet og mindre affektert blyghet, mer føde og mindre romanlesning. Brenn op ditt snøreliv, pike, innad frihetens rene, istrykende luft, vær likefrem, naturlig og arbeidsom, og du blir så vakker og elskverdig, som naturens Gud har villet at du skulde bli.»

FOR FAMILIENS YNGSTE

TRO I DET MINSTE.

En søndagsskolelærer bad barna gjere noe for Jesus i løpet av uken. Neste søndag spurte han hvad de hadde gjort. «Jeg har samlet flere penger på misjonsboksen min.» sa en liten pike. «Jeg har sittet inne hos min syke søster hver eftermiddag.» sa en annen.

«Jeg hjalp en gammel kone over gaten med kurven sin, enda de andre lo av mig.» sa en gutt.

Alle hadde de noe å fortelle om. Til slutt kom turen til Marie. «Jeg hjelper bare mor å skure, sa hun og blev rød. De andre begynte å le.

«Le ikke barn.» sa læreren. «Marie gjør sitt. Enhver gjerning behager Jesus når den gjøres av kjærlighet til ham.»

PETTER LINGS HEMMELIGHET

Hver eneste en i byen syntes om Peter Ling. Han og hans gamle hvite hest var kjent i flere mils omkrets. Hvis Peter skulde kjøre et lass høi, korn eller annet, kunde enhver nabo gjøre regning på at der nok var plass for en eggekurv, en smøtøtte eller lignende i voggen hans. Barna var de fornemste herskere i Petters kongerike. Og mange gutter som var sult ute til skolen kom ganske sikkert tidnok når bare deres gamle venn kjørte samme vei.

En dag hadde pastoren på stedet bestuttet sig for å få greie på årsaken til Petters strålende ansikt og vennlighet. Hvordan kunde den gamle mann stå i et så nderlig forhold både til Gud og mennesker?

Betydningen av «den som vil».

To menn spaserer i en park og samtalte om frelsen i Jesus. Den ene av dem var en kristen, den andre var redd for at han ikke var av de utvalgte og derfor ikke kunde bli frelst. Da de hadde gått et stykke, kom de til et vakker blomsterbed hvor der var oppstått en plakat: På den stod: «Den som plukker disse blomster, blir straffet.»

Den troende mann forsøkte å overtale den andre til å ta noen blomster.

«Vil du virkelig ha mig i fengsel?» spurte hans venn.

«Nei, jeg vil bare at du skal få en pen bukket blomster med dig hjem.»

«Ser du ikke at det står på plakaten at den som plukker disse blomster, blir straffet?»

«Men betyr det alle, og har du noe med det å gjøre?»

«Ja, alle som tar blir straffet.»

«Hvorfor kan du da ikke tro at ordene «den som vil» i Bibelen også innbefatter dig?»

Nu blev det klart for ham at Gud er villig til å frelse alle.

«Religiøs».

Man hører ofte folk som visst vil regne sig for religiøse, men ikke søker Herrens hus, og holder Guds ord langt borte fra sig, utbryte: «Jeg kan godt være religiøs, selv om jeg ikke alltid leser Bibelen og ikke går i kirken på møter.»

Det er omtrent likeså dåraktig som om man vilde si: «Jeg kan godt ha appetitt, selv om jeg ikke spiser!» — Appetitten lenges efter maten, og den som er religiøs hungre efter Gud, og vi mettes av Gud med hans ord.

«Jeg antar at det første du gjør morgenu er å be?» sa pastoren til det var beklig.

«Nei,» svarte Petter med en skjei-vict.

«Nei? Hvad gjør du da?» spurte storen forundret.

«Takk og lover Gud,» svarte Petter med et lykkelig smil. «Det er det jeg gjør, hr. pastor! Og når dagene begynner med takk og lov, så følger det og alt annet godt med. På den lærer man snart å se den lyse side alle ting som møter en. Og man kan også å legge merke til den velsignelse som hver time bringer, og så kan man fryde sig og være glad bestandig.»

Petter gjorde et ophold, og prøvde ventet. Han visste at det nok kom komme mer, og det gjorde det Petter fortsatte med gledesstrålende sikt:

«Pastor, glæden i Jesus blir til og bynnen til takk, og takken fører til lykkelige sjel tilbake til den velsignelse. Frelser. Jeg synes ofte at mitt hjerte ligner et klokkespill. Det holder å spille time efter time, hele dagen dem.»

Hans gamle kone fortalte at de hadde gyntet hver dag med å synge en himne for frokost.

Bør ikke også vi fra nu av forsøke å det bli en vane å begynte hver dag med takk til Gud? Hvis dette blir et ste vi gjør, vil vi hver på vår plass bli glede og velsignelse for våre medmennesker, som gamle Petter Ling. (Sle)

Den som går av veien for Gud, ord er ikke religiøs. Det er ikke eller selvbdrag å påstå det.

Misjons-Røstens kommisjonærer

Askim: Johs. Dahl.
Arendal: Karl Iversen, Pa
adresse kjøb. Thorsen. Kjø
strand.

Aasheim i Hurum: Elek
ker E. Samuelsen.
Bergen: Frk. Hansine Gj
sen, Løbergveien 34.

Drammen: Postekspedis
Einarr Gulbrandsen.

Dahlst., Eidsvold: Baker
Johnsen.

Greåker: Form. E. Hagstr
Halden: Elias Olsen.

Jevnaker: Arne Ivar Brom
Mjøndalen: Arnt Gunders
Moss: Josef Olsen, Bråtenst
Oslo: Forstander Marthin N
sen, Arm. Hansensgt. 11.

Karoline Christiansen, S
heimsgt. 2.

Charsten Blegeberg, Konow
21 II.

T. Gabrielsen, Møllergt. 23 V.
Svelvik: Ragnvald Volden.

Sandnes: Marie Stangel
Strandgt. 80.

Sarpsborg: Stefan Trobet.
Ski: Oskar Aas.

Sætre Hurum: Frk. Ed
Pedersen.

Slemmestad: Johan O. Joh
sen.

Tofte. Hurum: M. Roås.
Volda, Sunnmor: Misjonær
Støve.

Dessuten kan bladet bestille
av evangelistene H. J. Ersvud, E.
Wennesland, E. Thoresen, Oskar
Karlsen, O. Kjellås, Thv. Joha
sen, Moger, Zachariassen og M
sjonær Bernhard Nilsen.

Utgitt ved en redaksjonskomité
Sarpsborg, Glommens trykkeri

NUMMER 12

M

Fra br. Alb. A.

Kjære A.

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»

«Hans trofaste skjerm.»